

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 6. prosince 2018 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Radany Macháňové Laštůvkové a soudců JUDr. Ivana Holíka a Mgr. Víta Krchňáčka, **odvolání obžalovaných: 1) M.V.**, narozeného XXXXX v XXXXX, jednatele společnosti XXXXX, trvale bytem XXXXX, **2) M.R.**, narozeného XXXXX ve XXXXX, jednatele společnosti XXXXX, trvale bytem XXXXX, **3) J.J.**, narozeného XXXXX ve Zlíně, zaměstnance XXXXX, trvale bytem XXXXX, **4) XXXXX**, IČO: XXXXX, sídlem XXXXX, **5) XXXXX**, IČO: XXXXX, sídlem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 1. června 2018, č. j. 1 T 100/2017-1268, a rozhodl

takto:

I. Z podnětu odvolání obžalované XXXXX se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek zrušuje ve výroku o trestu ohledně této obžalované.

Za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 trestního řádu se obžalované XXXXX, IČ: XXXXX, se sídlem XXXXX, ukládá podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku, § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, § 73 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku **trest zákazů činnosti** spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v rámci předmětu podnikání koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, v trvání **5 (pěti) let**.

II. Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných M.V., M.R., J.J. a XXXXX **zamítají**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byli obžalovaní M.V., M.R., J.J., XXXXX, XXXXX a XXXXX uznáni vinnými zločinem krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, jehož se dle zjištění soudu I. stupně dopustili tím, že obžalovaní M.V., M.R. a J.J. společným jednáním po předchozí vzájemné dohodě v úmyslu zkrátit daň z přidané hodnoty a opatřit sobě majetkový prospěch v podobě neoprávněně uplatněných odpočtů na dani z přidané hodnoty vytvořili účelově obchodní řetězec společností XXXXX, IČO: XXXXX, sídlem XXXXX, XXXXX, IČO: XXXXX, sídlem XXXXX, a XXXXX, IČO: XXXXX, sídlem XXXXX, v jehož rámci pomocí fiktivních obchodů deklarovali dodávky zboží z Čínské lidové republiky společností XXXXX, následně prodej společností XXXXX a dále prodej společností XXXXX, přičemž ve skutečnosti předmětné zboží od čínského dodavatele XXXXX pořizovala přímo společnost XXXXX, přičemž čínský dodavatel na žádost zástupce společnosti XXXXX fakturoval dodávky zboží na společnost XXXXX, které pak Celní úřad Praha 2 jako uváděnému dovozci toto zboží propustil do režimu volného oběhu. Vznik vlastní daňové povinnosti u společnosti XXXXX z prodeje zboží společností XXXXX kompenzovali předstíráním nákupu daného zboží od tuzemského dodavatele společnosti XXXXX

M.R. jako jednatel společnosti XXXXX a společnost XXXXX, v rámci své činnosti jednáním jednatele M.R., se podíleli na účelovém vytvoření uvedeného řetězce subjektů, ve kterém předstírali za pomoci faktur č. 012012 ze dne 29. 3. 2012 a č. 172012 ze dne 20. 6. 2012 nákup svařovacího drátu od tuzemského dodavatele XXXXX a na podkladě vystavených faktur č. 9120095 ze dne 30. 3. 2012 a č. 9120111 ze dne 19. 6. 2012 deklarovali následný prodej tohoto zboží s obchodní marží společností XXXXX, když

- dne 3. 5. 2012 podali na Finančním úřadě pro Zlínský kraj daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce března 2012, ve kterém neoprávněně uplatnili nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 483 763 Kč, neboť zahrnuli do přijatých zdanitelných plnění na řádku 40 plnění z faktury číslo 012012 ze dne 29. 3. 2012 se základem daně 2 418 814,41 Kč a DPH 483 762,88 Kč vystavené společností XXXXX za nákup svařovacího drátu,
- dne 23. 7. 2012 podali na Finančním úřadě pro Zlínský kraj daňové přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce června 2012, ve kterém neoprávněně uplatnili nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v celkové výši 642 824 Kč, neboť zahrnuli do přijatých zdanitelných plnění na řádku 40 plnění z faktury číslo 172012 ze dne 20. 6. 2012 se základem daně 3 214 120,18 Kč a DPH 642 824,04 Kč vystavené společností XXXXX za nákup svařovacího drátu,

ačkoli věděli, že dané zboží nebylo nakoupeno od společnosti XXXXX, že jako dovozce daného zboží byla na dovozních dokladech, zejména na jednotných správních dokladech, kterými bylo předmětné zboží propuštěno do celního režimu, uvedena společnost XXXXX, a že předmětné zboží bylo od počátku určeno a přímo dodáváno společností XXXXX, která zboží u čínského dodavatele XXXXX objednala, na jeho nákup poskytla finanční prostředky a zařizovala přepravu z Čínské lidové republiky do České republiky přímo do svých skladů. J.J. jako jednatel společnosti XXXXX a společnost XXXXX, v rámci své činnosti jednáním jednatele J.J., se zapojili do účelově vytvořeného řetězce obchodních společností, ve kterém předstírali pomocí fiktivně vyhotovených faktur č. ZD-SCA-IV1201 ze dne 20. 2. 2012 a č. ZD-SCA-IV1203 ze dne 11. 6. 2012, že společnost XXXXX nakoupila od čínského dodavatele XXXXX svařovací drát, který dovezla do České republiky a následně prodala společnosti XXXXX, k čemuž vystavili fakturu č. 012012 ze dne 29. 3. 2012 a č. 172012 ze dne 20. 6. 2012 a plnění z těchto simulovaných obchodů zahrnuli do dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce března 2012, které podali na Finančním úřadě pro Prahu 10 dne 1. 8. 2012, a do řádného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období

červen 2012, které podali na Finančním úřadě pro Prahu 10 dne 26. 7. 2012, ačkoli věděli, že společnost XXXXX ve skutečnosti žádné zboží od čínského dodavatele XXXXX neodebrala, neboť nebyla objednatelem tohoto zboží, dovozcem, ani odběratelem, když se na faktickém objednání zboží, dovozu ani jeho dodávce z Čínské lidové republiky nijak nepodíleli. M.V. jako jednatel společnosti XXXXX a společnost XXXXX, v rámci své činnosti a ve svém zájmu jednáním jednatele M.V., se podíleli na vytvoření účelového řetězce obchodních společností, ve kterém předstírali porízení zboží od tuzemského dodavatele XXXXX, a to na podkladě faktur vystavených společností ASP AUTO č. 9120095 ze dne 30. 3. 2012 se základem daně 2 483 339,64 Kč a DPH 496 668 Kč a č. 9120111 ze dne 19. 6. 2012 se základem daně 3 310 543,76 Kč a DPH 662 108,76Kč, ačkoli věděli, že skutečným a přímým odběratelem takto fakturovaného svařovacího drátu byla společnost XXXXX, neboť jednatel M.V. nebo zaměstnanec společnosti T.K. přinejmenším s vědomím tohoto jednatele sjednali nákup zboží od čínského dodavatele a jeho dopravu do skladů společnosti, přičemž na nákup zboží u čínského dodavatele poskytl i finanční prostředky a následně v rámci daňových příznání k dani z přidané hodnoty společnosti za zdaňovací období měsíce března 2012 a června 2012 neoprávněně na podkladě faktur vystavených XXXXX č. 9120095 ze dne 30. 3. 2012 a č. 9120111 ze dne 19. 6. 2012 uplatnili odpočet daně z přidané hodnoty. Uvedeným jednáním obžalovaní M.R., XXXXX, J.J., XXXXX, M.V. a XXXXX zkrátili daň z přidané hodnoty u společnosti XXXXX za zdaňovací období měsíce března 2012 a měsíce června 2012 v celkové výši 1 126 587 Kč. Za tento zločin byl obžalovaný, M.V., M.R. a J.J., podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře dvou a půl let se stanovením zkušební doby v délce čtyř let. Obžalovaný byl dále uložen peněžitý trest, a to obžalovanému M.V. ve výši 100 000 Kč, obžalovanému M.R. ve výši 60 000 Kč a obžalovanému J.J. ve výši 50 000 Kč. Všem obžalovaným byl pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nezaplatili, stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Obžalované společnosti XXXXX byl podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku a § 18 odst. 1, odst. 2 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, § 67 odst. 3 trestního zákoníku, § 68 odst. 1 trestního zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 6 000 Kč, celkem 1 200 000 Kč. Obžalovaným společností, XXXXX a XXXXX byl uložen podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku, § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim a § 73 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu jejich předmětů činností zapsaných ve veřejném rejstříku v trvání 7 let.

2. Takto vyhlášený rozsudek napadli v zákonné lhůtě odvoláním obžalovaní, a to M.V., M.R., J.J., XXXXX a XXXXX Obžalovaný M.V. namítá, že o jeho vině nebyl podán jediný přímý či nepřímý důkaz, vytýkaný skutek není vůbec trestným činem a soud I. stupně se vůbec nezabýval ekonomickou stránkou věci. Nebyl u něj prokázán úmysl spáchat trestný čin. Orgán činný v trestním řízení svévolně odmítl akceptovat plnou moc udělenou zmocněnci společnosti XXXXX Nesouhlasí s tím, že by nebyl oprávněn jako jednatel udělit za společnost XXXXX plnou moc. Byla tak porušena procesní práva společnosti XXXXX Prokuristce společnosti nebyly řádně zasílány listiny, jelikož vše bylo zasláno do datové schránky společnosti, která byla zřízena jen pro osobu obžalovaného jako jednatele. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby. U veřejného zasedání setrval na svém odvolání, které doplnil. Uvedl, že důkazy provedené soudem I. stupně nejsou dostačující pro závěr soudu o jeho vině. V odůvodnění rozsudku soud I. stupně sám přiznává, že si není vůbec jist, jaká konkrétní jednání měl obžalovaný učinit. U společnosti XXXXX byla provedena daňová kontrola, která neshledala žádného pochybení o uplatněném odpočtu DPH a nikdy nebyla správcem daně doměřena společnosti žádná daňová povinnost. Sám soud I. stupně pochybuje o zapojení obžalovaného do celého řetězce, a pokud uvádí, že musela být obžalovanému známa nabídnutá cena zboží, tak

neuvádí, co by mělo vyplývat z této vědomosti. K zaslání částek společností XXXXX s. r. o, společností XXXXX a XXXXX nebyl proveden jediný důkaz svědčící o tom, že by obžalovaný uskutečnil v rámci předmětných obchodů byť jedinou bankovní platbu. Závěr soudu o tom, že musela mezi jednotlivými aktéry obchodu existovat určitá dohoda, je zcela nekonkrétní a nepřezkoumatelný. Zcela smyšlené závěry a navíc i nedostatečně odůvodněné a v podstatě nepřezkoumatelné pak soud I. stupně činí ohledně údajného prospěchu společností, resp. marží. Obžalovaný zdůraznil, že společnost XXXXX neměla cokoli v rámci svých daňových povinností měnit, svoji daňovou povinnost přiznala a zákonem předpokládaným způsobem byla i uhrazena. Soud I. stupně naprosto selhal při komplexním zhodnocení celé věci, tedy zda vůbec byl stát zkrácen na daních a zcela rezignoval na hodnocení společenské škodlivosti vytykaného jednání. Soud I. stupně pomíjí skutečnost, že společnost XXXXX předmětné zboží od společnosti XXXXX koupila za cenu včetně DSPH a logicky si uplatnila odpočet DPH ze své ceny nákupní a při následném prodeji cenu o svou marži navýšila a poté tohoto navýšení uhradila příslušnou DPH na výstupu. Z toho vyplývá, že žádný ze subjektů nemohl získat prospěch na úkor České republiky. Obžalovaný vytyká soudu I. stupně odborné hodnocení faktury, kdy není možné, aby soud nahrazoval činnost soudního znalce. Soud I. stupně vůbec nehodnotí předmětné obchody a údajné krácení daně v rámci tzv. karuselových obchodů s krácením DPH. Soud v odůvodnění neuvádí, která obchodní korporace měla dosáhnout nižšího daňového zatížení a jakého, když stát v rámci předmětných obchodů obdržel vlastně dvojnásobné plnění. Soud I. stupně fakticky státu přiznává trojnásobné plnění, když výše uloženého peněžitého trestu koresponduje s domnělou zkrácenou daňovou povinností. Obžalovaný i u veřejného zasedání zdůraznil porušení práv společnosti XXXXX z důvodu odmítnutí plné moci udělené zmocněnci a doručování této společnosti do datové schránky, která byla zřízena na jméno jejího jednatele, tedy obžalovaného a tudíž nemohlo být doručováno prokuristce. U veřejného zasedání navrhl shodně jako v písemném vyhotovení odvolání napadený rozsudek zrušit a obžalovaného zprostit obžaloby.

3. Obžalovaný M.R. v odvolání namítá, že veškeré listinné důkazy k dovozu a přepravě zboží korespondují s výpovědí obžalovaného. Listinnými důkazy se soud při vyhodnocení skutkového stavu nezabýval. Takové odůvodnění je zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné. Ve svém rozhodnutí soud operuje s marží odvozenou od prostého rozdílu fakturované ceny zboží na vstupu a na výstupu, aniž by jakkoliv zohlednil objektivně vzniklé náklady související s dodáním zboží. Poukazuje na dřívější odložení trestního oznámení policejním orgánem pro pouhou administrativní chybu. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. U veřejného zasedání setrval na svém odvolání i konečném návrhu.
4. Obžalovaný J.J. v odvolání namítá, že je v rozporu s logikou, že by se obžalovaný rozhodl s neznámými osobami vytvářet účelový obchodní řetězec v úmyslu zkrátit daň a opatřit sobě, respektive společnosti XXXXX majetkový prospěch. Společnost XXXXX si splnila daňovou povinnost, nezatajovala žádné podklady a nic nefalšovala. Žádná škoda státu, ani nikomu jinému nevznikla. Žádný ze subjektů v tomto obchodu nezmizel. Závěry daňové kontroly provedené u společnosti XXXXX soud I. stupně zcela pomínil. Soud I. stupně nezohlednil zásadu subsidiarity trestní represe, neboť správce daně měl možnosti postihnout administrativní pochybení v rámci daňového řízení. V projednávané věci nevznikla žádná škoda. Policejní orgán správně v minulosti trestní stíhání odložil. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby. U veřejného zasedání setrval na svém odvolání i na konečném návrhu.
5. Obžalovaná společnost XXXXX v odvolání vytyká rozsudku soudu I. stupně skutkové, právní, hmotněprávní i procesní vady. Tvrzené skutečnosti jsou v rozporu s provedenými

důkazy. Zjištěný skutek nenaplňuje znaky trestného činu. V průběhu přípravného řízení došlo k závažnému porušení práva na obhajobu a spravedlivý proces. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil ji obžaloby. U veřejného zasedání setrvala na svém odvolání, které blíže rozvedla. V případě skutkových vad má obžalovaná za to, že rozhodnutí je vnitřně rozporné a výrok nemá oporu v odůvodnění a skutková zjištění jsou neúplná a nejasná. Z rozhodnutí nevyplývá, že se obžalovaná podílela na skutku a z čeho soud dovozuje zavinění obžalované. Obžalovaná pro sebe nezískala žádný majetkový prospěch a nedopustila se žádného neoprávněného odpočtu DPH. Co do právních vad vytýká obžalovaná soud I. stupně tu skutečnost, že není možné ji přičítat jednání statutárního orgánu nebo třetích osob, když takové jednání by bylo proti zájmům právnické osoby nebo na její úkor. Obžalovaná provozuje dlouhodobě prosperující podnik, nemá, ani v minulosti neměla žádnou motivaci k páchání trestné činnosti. K hmotněprávním vadám obžalovaná uvedla, že soud I. stupně nesprávně aplikoval principy a zásady fungování zákona o DPH. Při znalosti tohoto zákona by musel soud dospět k závěru, že obžalovaná se chovala podle citovaného zákona. Daň, která měla být zkrácena, byla jedním subjektem fakticky přiznána a zaplácena a u druhého byla dodatečně doměřena. Oprávněnost daňových odpočtů byla obžalovanou prokázána a nárok potvrzen i zprávou o daňové kontrole. Skutek, pro který je vedeno trestní řízení, nenaplňuje znaky trestného činu. Obžalovaná i u veřejného zasedání zopakovala porušení práva na obhajobu a spravedlivý proces, neboť nebyla akceptována plná moc udělená zmocněnci a ten nebyl nijak obeznámen s žádnými úkony učiněnými v přípravném řízení a nebyla mu doručena ani obžaloba a předvolání k hlavnímu líčení. Stejně jako v písemném vyhotovení odvolání navrhla obžalovaná, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a obžalovanou zprostil obžaloby.

6. Obžalovaná společnost XXXXX v odvolání namítá, že nesouhlasí se zdůvodněním soudu I. stupně k námitce obhajoby týkající se účinné lítosti. Dále soudu I. stupně vytýká, že se ve svém rozhodnutí nevypořádal s argumentací obžalované, že se jednalo o administrativní chybu, která byla před zahájením trestního stíhání obžalovanou společností napravena a daňová povinnost vůči státu byla splněna. Trest, tak jak byl uložen, se jeví obžalované jako nepřiměřeně přísný. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. U veřejného zasedání setrvala na svém odvolání i konečném návrhu.
7. Státní zástupce krajského státního zastupitelství intervenující při veřejném zasedání před krajským soudem ve svém vyjádření k podaným odvoláním uvedl, že žádné z podaných odvolání nepokládá za důvodné. Poukázal na rozpornost obsahu některých odvolání, které se na jedné straně dovolávají subsidiarity trestní represe a na druhé straně tvrdí, že nebyly splněny základní znaky skutkové podstaty jak subjektivní, tak objektivní. Subsidiarita trestní represe nastupuje teprve v situaci, kdy jsou splněny všechny zákonné znaky. Společné pro všechna podaná odvolání je to, že každé z nich namítá zjištěný skutkový děj, tvrdí v podstatě shodně, že šlo jediné o administrativní pochybení, obžalované osoby se ani v té době neznaly, nezapojily se do toho nijak, daň byla dodatečně uhrazena. Jedná se o opakování obhajoby v řízení před soudem I. stupně a soud I. stupně se z hlediska podstatných náležitostí obhajobou dostatečně zabývá. V takové situaci odvolací soud může posuzovat jediné to, zda existuje extrémní nesoulad mezi závěry soudu I. stupně a obsahem provedených důkazů. Pokud se odvolání domáhají přehodnocení skutkového stavu, v podstatě požadují po soudu, aby nerespektoval obsahové zaměření ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, které odvolacímu soudu umožňuje do skutkového stavu zasáhnout jediné právě v případě extrémního rozporu. Pokud jde o skutkový stav a zjištění, odkázal intervenující státní zástupce na podrobnou závěrečnou řeč státní zástupkyně před soudem I. stupně. Soudu I. stupně nelze vytýkat, že neshledal podmínky účinné lítosti, obecného

ustanovení § 33 trestního zákoníku, pro nedostatek dobrovolnosti při odstranění škodlivého následku, stejně tak nelze orgánům přípravného řízení vytýkat, že postupovaly důsledně podle platného ustanovení zákona o trestní odpovědnosti právnických osob § 34 odst. 4. Pokud jde o otázku uložení trestu, domnívá se státní zástupce, že z hlediska § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu nelze žádný z uložených trestů považovat za nepřiměřený. Důvodně byly ukládány peněžité tresty, důvodně byl také u právnických osob ukládán trest zákazu činnosti. Navrhl, aby odvolání byla zamítnuta.

8. Odvolací soud z podnětu odvolání obžalovaných podle ustanovení § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku včetně řízení, které předcházelo jeho vydání. Pokud se týká průběhu řízení, tak soud I. stupně respektoval všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, včetně těch, jejichž účelem bylo zabezpečit právo obžalovaných na obhajobu a zabezpečit řádné objasnění věci. Opakovaně vznesenou námitkou o porušení práva na spravedlivý proces z důvodu neakceptování udělené plné moci obžalovaným jednatelem M.V. za obžalovanou společnost XXXXX se soud I. stupně zabýval a zdůvodnil, proč dospěl k závěru, že k porušení práva na obhajobu obžalované společnosti XXXXX nedošlo (bod 27). Z § 34 zákona č. 418/2011Sb. jednoznačně vyplývá - jednak kdo je oprávněn za obviněnou společnost činit právní úkony a jednat kolize mezi obviněnou společností a obviněným statutárním orgánem. V daném případě nebyla plná moc předložena ze strany obžalované společnosti XXXXX vůbec náležitě podepsána a pokud orgán činný v trestním řízení předloženou plnou moc neakceptoval, postupoval v souladu se zněním citovaného zákona. Následně byly veškeré listiny v souladu se zákonem doručovány obžalované společnosti do datové schránky. Pokud obžalovaný V. a obžalovaná společnost XXXXX namítají, že přístup k datové schránce měl pouze obžalovaný V., je třeba zdůraznit tu skutečnost, že prokuristka společnosti, J.V., byla ve věci vyslýchána a o trestním řízení musela být tedy informována. Lze připustit pochybení orgánů činných v trestním řízení, že si neověřili, kdo má přístup do datové schránky obžalované společnosti. Obžalovaná společnost však byla evidentně o úkonech trestního řízení informována, neboť před konáním hlavního líčení nakonec právě prokuristka zvolila obžalované společnosti zmocněnce, ten se k hlavnímu líčení dostavil, byl přítomen přednesu obžaloby a obžalovanou společnost po dobu řízení před soudem zastupoval a hájil její práva. Lze konstatovat, že v řízení rozhodně nedošlo k takovému porušení práva na obhajobu, které by mělo vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí.
9. Ve vztahu k rozhodnutí o vině může odvolací soud konstatovat, že soud I. stupně provedl ve věci dokazování v rozsahu dle ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu, tedy v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. O tom svědčí i skutečnost, že ani obžalovaní v rámci odvolacího řízení žádné nové důkazy nenavrhovali. Pokud se jedná o postup soudu I. stupně upravený ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tedy o hodnocení provedených důkazů, které je stěžejním momentem v rámci rozhodování o vině, nalézací soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, jak dospěl k závěru, že se obžalovaní dopustili zažalovaného jednání. Soud I. stupně se neodchýlil od požadavků vyplývajících z ustanovení § 2 odst. 5 a 6 trestního řádu a jeho rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu a tudíž mu nelze vytýkat nějakou svévoli. Skutkové závěry, jež učinil soud I. stupně, mají zakotvení v provedených důkazech. Soud I. stupně zdůvodnil, o které důkazy opřel závěry o vině obžalovaných.
10. Obžalovaní v rámci odvolacího řízení uplatňují stejné námitky, jaké činili v rámci obhajoby před soudem I. stupně, přičemž s těmito námitkami se soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal a na které je možné plně odkázat, ať už se jedná o neuplatnění institutu účinné lítosti, subsidiarity trestní represe, porušení práv spravedlivého procesu. Obhajoba obžalovaných spočívá v podstatě v tom, že v jejich

jednáních nelze spatřovat žádný trestný čin, neboť obžalovaní postupovali v souladu s doloženými fakturami, zcela v souladu se zákonem o DPH, své daňové povinnosti si splnili a státu nevznikla žádná škoda, ba naopak byl zvýhodněn dvojnásobným plněním. Jak uvádí i soud I. stupně vzbuzuje tato verze dojem, že se vlastně nic protizákonného nestalo. Z provedeného dokazování však jednoznačně vyplynulo, že obchodní transakce rozhodně neproběhla tak, jak bylo obžalovanými prezentováno v listinné podobě (dle faktur) před celním a finančním úřadem. Předmětné zboží, svařovací drát, jakožto i jeho dopravu, prokazatelně objednala u čínského dodavatele společnost XXXXX, a to prostřednictvím T.K., který o obchodu jednal s vědomím jednatele, tedy obžalovaného V.. O vyjednávání obchodu svědčí pracovní e-mailová korespondence i výpověď svědka T.K.. Z této svědecké výpovědi také vyplynulo, že v roce 2012, kdy proběhl předmětný obchodní případ, nastoupil svědek do společnosti a byl pod kontrolou vedení a nemohl tedy činit úkony samostatně, tak jako se to dělo později, ale vše konzultoval s vedením společnosti. Tuto skutečnost podporuje i korespondence ohledně dopravy předmětného zboží, ve které je jako adresát, resp. objednatel, označen obžalovaný V.. Je tedy zřejmé, že obžalovaný V. byl s celým případem seznámen. U obou obchodů obžalovaná společnost XXXXX deklarovala nákup svářecího drátu od společnosti XXXXX, který měla následně dále přeprodat společnosti XXXXX, aniž by však k takovému obchodu ve skutečnosti došlo. Společnost XXXXX svářecí drát fakticky obdržela a skrz obžalovanou společnost XXXXX uplatnila na základě fiktivních faktur nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění. Rozdíl mezi daňovou povinností, kterou společnost XXXXX za uvedená období tvrdila a která jí byla následně finančním úřadem dopočítána jako skutečná, činil celkem 1 126 587 Kč. Předmětný obchod se svařovacím drátem zcela vybočuje z běžné obchodní činnosti obžalované společnosti XXXXX a obžalovaná společnost XXXXX nebyla ani vedena jako dovozce předmětné komodity a dodatečné daňové přiznání podala až poté, co byla zahájena u obžalované společnosti XXXXX daňová kontrola. Daňovou povinnost pak uhradila až z následných nadměrných odpočtů. Obžalovaná společnost XXXXX uplatnila odpočet DPH u plnění, které není předmětem daně, neboť místo plnění se nenachází v tuzemsku. Obžalovaná společnost XXXXX si uplatnila nárok na odpočet DPH z důvodu zapojení se do podvodného jednání na DPH. Finanční provázanost všech obžalovaných společností vyplývá z bankovních informací, které jsou součástí spisu. Obě dodávky svařovacího drátu byly čínskému dodavateli uhrazeny z finančních prostředků obžalované společnosti XXXXX, kdy nejprve šly platby od společnosti XXXXX společnosti XXXXX a poté společnosti XXXXX. O fungování společností XXXXX a XXXXX vypovídají zprávy příslušného finančního úřadu i výpisy z obchodního rejstříku, které si odvolací soud aktualizoval. Obžalovaná společnost XXXXX je nekontaktní a má daňové nedoplatky, v současnosti je bez jednatele a společníkem je společnost s. r. o. v likvidaci. Obžalovaný M.R. není již jednatelem společnosti XXXXX, kdy tuto společnost vlastní V.K. a je rovněž jejím jednatelem. Tyto skutečnosti vypovídají především o serióznosti uvedených firem. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěry soudu I. stupně, že celý obchodní řetězec obžalovaných společností byl pouze účelově vytvořený řetězec, jehož účelem nebyla obchodní činnost, ale zkrácení daně v tomto řetězci u společnosti XXXXX, přičemž příjemcem prospěchu byla společnost XXXXX, která byla skutečným odběratelem předmětného zboží a realizátorem celé transakce a bez níž by zbývající společnosti neměly důvod převádět peníze a fakturovat neprovedené obchody. Aby k takovému vytvoření řetězce došlo, museli být všichni obžalovaní předem domluveni. Pokud tvrdí, že z pohledu finanční správy je vše v pořádku, stalo se tak až poté, kdy správce daně započal s daňovou kontrolou u společnosti XXXXX.

11. Učiněná skutková zjištění soudem I. stupně jsou v plném souladu s obsahem provedených důkazů a nejsou s nimi v logickém rozporu. Za dané situace je pak nutno poukázat na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením

důkazů soudem I. stupně, pokud toto hodnocení není v rozporu se zásadami elementární logiky, pokud ho není nutno považovat za zjevně svévolné. Hodnocení provedených důkazů je totiž výsostným právem soudu I. stupně, do něhož může odvolací soud zasahovat pouze v případě zřejmé nelogičnosti tohoto hodnocení, v případě extrémního nesouladu mezi obsahem provedených důkazů a skutkovými závěry soudu I. stupně, který zde však zjevně nenastal. Odvolací soud se ztotožňuje i s právní kvalifikací jednání obžalovaných, tak jak ji užil soud I. stupně (§ 240 odst. 1, 2 písm. a), c) trestního zákoníku). Obžalovaný M.R. jako jednatel společnosti XXXXX po dohodě s ostatními obžalovanými do daňových příznání za zdaňovací období březen 2012 a červen 2012 zahrnul fingované faktury, které ve vzájemné součinnosti vystavily obžalované společnosti, jichž byli obžalovaní jednatele, společnost XXXXX zkrátila daň v celkové výši 1 126 587 Kč. Jednání obžalovaných naplňuje i kvalifikovanou podstatu trestného činu podle § 240, neboť zkrácení daně v takové výši je třeba posuzovat jako zkrácení daně ve značném rozsahu a čin byl spáchán nejméně se dvěma osobami. Všichni obžalovaní jednali v úmyslu přímém, neboť chtěli porušit zájem státu na řádném vyměření daně, kdy toto bylo záměrem celé transakce. Obžalovaní, M.V., M.R. a J.J. se uvedeného jednání dopustili jako jednatele společností XXXXX, XXXXX a XXXXX, tedy jako jejich statutární orgány ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. a v rámci jejich činností a v jejich zájmu.

12. Ohledně druhu a výměry uloženého trestu je možno konstatovat, že ve vztahu k řešení této problematiky si soud I. stupně opatřil všechny podklady nutné pro rozhodnutí z hledisek stanovených v ustanovení § 39 odst. 1, odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, tedy z hlediska ochrany společnosti před pachateli trestných činů, z hlediska možnosti nápravy pachatele, jeho poměrů a společenské škodlivosti jeho jednání a dalších kritérií zde uvedených.
13. Odvolací soud uložený trest zkoumá ve smyslu § 258 odst. 1 trestního řádu z pohledu toho, zda se jedná o trest přiměřený či nikoliv. Obžalovaní byli ohroženi trestem odnětí svobody podle § 240 odst. 2 trestního zákoníku v rozmezí 2 až 8 let. Obžalovanému M.V. a J.J., jakožto i všem obžalovaným společností svědčí jako polehčující okolnost jejich dosavadní bezúhonnost. Na obžalovaného M.R. se hledí jako by nebyl trestán, neboť jeho odsouzení bylo zahlazeno, k čemuž soud I. stupně rovněž přihlédl jako k okolnosti polehčující. U obžalovaných M.V., M.R. a J.J. bylo uloženo výchovných trestů zcela namíste. Všem byl shodně uložen trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců, tedy mírně nad spodní hranici zákonné sazby, s odložením jeho výkonu na zkušební dobu v délce 4 let. Zkušební doba byla vyměřena spíše v délce blízké se horní hranici zákonné délky, což však odpovídá charakteru trestné činnosti. Jelikož obžalovaní sledovali svým jednáním majetkový prospěch a jejich majetkové poměry to umožňují, byly jim uloženy rovněž peněžité tresty. Tyto byly ve výměře rozlišeny právě majetkovými poměry obžalovaných. Z obsahu spisu vyplývá, že všichni obžalovaní mají pravidelný příjem, konkrétně obžalovaný J.J. asi 12 000 Kč, je bezdětný, svobodný, M.R. asi 11 000 Kč (údaj z přípravného řízení), kdy však poté uvedl, že pracuje jako řidič s příjmem asi 40 až 45 000 Kč včetně diet, je společníkem ve dvou společnostech a M.V., který se ke konkrétní částce příjmu odmítl vyjádřit, je však majitelem hodnotných věcí jak sám uvedl, nemovitostí, aut a majitelem společnosti XXXXX Podmíněné tresty odnětí svobody a peněžité tresty ve výměře 100 000 Kč u obžalovaného M.V., 60 000 Kč u obžalovaného M.R. a 50 000 Kč u obžalovaného J.J., nelze hodnotit jako tresty nepřiměřeně přísné. Náhradní trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců pro případ nezaplacení peněžitého trestu je zcela adekvátní uloženým peněžitým trestům, charakteru trestné činnosti i osobám obžalovaných. V případě obžalované společnosti XXXXX, která byla iniciátorem vytvoření obchodního řetězce a která byla fakticky příjemcem předmětného zboží z Číny a v jejíž majetkový prospěch celá transakce proběhla, byl příležitostně zvolen peněžitý trest. Výše tohoto trestu v částce 1 200 000 Kč sice téměř odpovídá výši zkrácené daně, ovšem její výše vychází z majetkových poměrů

obžalované a z výše způsobené škody, tedy závažnosti trestné činnosti. Obžalovaná je fungující společností, která vykazuje zisk, spáchala úmyslný trestný čin a uložení tohoto trestu není k újmě poškozeného a je zde předpoklad jeho dobytosti. V případě uložení trestu zákazu činnosti obžalované společnosti XXXXX se odvolací soud neztotožnil s rozhodnutím soudu I. stupně co do rozsahu vysloveného zákazu činnosti a délky tohoto trestu. Trest zákazu činnosti je ukládán obžalované právnické osobě, pokud spáchá trestný čin v souvislosti s touto činností. Jak vyplývá z výpisu obchodního rejstříku, vykazuje obžalovaná společnost několik předmětů činnosti, přičemž projednávaná trestná činnost byla spáchána v souvislosti s činností společnosti spočívající v nákupu zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodeji. Odvolací soud proto zastává názor, že je třeba vyslovit zákaz činnosti pouze ve vztahu k tomu předmětu činnosti, kterou byla trestná činnost spáchána nikoliv zakázat veškerou činnost společnosti nemající vztah ke spáchané trestné činnosti. Z tohoto důvodu byl zrušen výrok o trestu zákazu činnosti, který uložil soud I. stupně mnohem širěji a nově bylo rozhodnuto tak, že obžalované společnosti se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu podnikatelské činnosti v rámci předmětu podnikání koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Odvolací soud zkrátil i délku tohoto trestu, a to na 5 let, kdy původní délka trestu ve výměře 7 let se odvolacímu soudu jevila s ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalované společnosti jako nepřiměřeně přísná.

14. Odvolací soud tedy shrnuje, že bylo vyhověno částečně odvolání obžalované společnosti XXXXX co do uložení trestu a odvolání zbylých obžalovaných byla shledána nedůvodná, a proto byla podle § 256 trestního řádu zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,

- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Zlín 6. prosince 2018

Mgr. Radana Macháňová Laštůvková v. r.
předsedkyně senátu